

«The Internet's Own Boy»: Μια ταινία για τον Aaron Swartz

Οι συνηθισμένες ιστορίες πιτσιρικιών που μπουσουλάνε, πιάνουν στα χέρια τους τον πρώτο τους υπολογιστή και λίγο πριν ή λίγο μετά το τέλος του κολεγίου γίνονται διάσημοι χάρη σε κάποιο από τα ταλέντα τους που άνθισε μέσα από το Ίντερνετ, συνήθως έχουν κι ένα χάπι-έντ. Η περίπτωση του Aaron Swartz δεν είχε. Η ιστορία τελείωσε με μια θηλιά γύρω από τον λαιμό του. Αλλά όσα προηγήθηκαν στα τελευταία από τα 25 χρόνια που πρόλαβε να ζήσει, τον καθιστούν έναν από τους σημαντικότερους οραματιστές και αγωνιστές στην ιστορία του Ίντερνετ. Η ταινία [«The Internet's Own Boy»](#) («Το αγόρι του Ίντερνετ») που είναι αφιερωμένη στη ζωή του και αποτυπώνει για πρώτη φορά στην οθόνη τις συνθήκες της δίωξης που οδήγησε στον θάνατο του, είναι από χτες διαθέσιμη ελεύθερα και δωρεάν για όσους θέλουν να την δουν και να την κατεβάσουν, σε χώρες εκτός ΗΠΑ.

Μπορείτε να την δείτε ενσωματωμένη και στο thecricket.gr:

Η ταινία παρακολουθεί τον Swartz μέσα από τις μαρτυρίες φίλων, συνεργατών, των γονιών και των δύο αδελφών του, αλλά και διακεκριμένων προσωπικοτήτων, όπως ο (συν)ιδρυτής του Παγκόσμιου Ιστού (WWW), [Tim Berners Lee](#) και ο εμπνευστής των Creative Commons, [Lawrence Lessig](#), που είχαν συνεργαστεί μαζί του και τον αναγνωρίζουν ως ένα παιδί-θαύμα. Η αφήγηση ξεκινά από τη νηπιακή ηλικία του Aaron, τότε που οι γονείς του ανακάλυψαν ότι στα 3 του χρόνια ήξερε ήδη να διαβάζει, λίγο πριν κολλήσει στον πρώτο υπολογιστή που μπήκε στο σπίτι και μάθει μόνος του να προγραμματίζει.

Στα 12, είχε φτιάξει ήδη το πρώτο του σάιτ, το The Info Network, όπου καλούσε τους επισκέπτες να εναποθέτουν ό,τι είδους γνώσεις και πληροφορίες διέθεταν, δημιουργώντας ένα

είδος διαδικτυακής εγκυκλοπαίδειας. Είχε οραματιστεί, δηλαδή, αυτό που 5 χρόνια αργότερα έγινε η Wikipedia, με τη διαφορά ότι εκείνος εισέπραξε μόνο μια σχολική επίπληξη για την «βλακώδη» ιδέα του.

0 μικρός

Την ίδια χρονιά παραλαμβάνει το πρώτο του βραβείο προγραμματισμού από το MIT και στη συνέχεια γίνεται μέλος σε μη κερδοσκοπικές κοινότητες προγραμματιστών όπως η RSS-DEV Working Group που έγραψε ιστορία δημιουργώντας το RSS 1.0 (το πρότυπο που επιτρέπει για πρώτη φορά στον χρήστη του Ίντερνετ να λαμβάνει αυτόματες ανανεώσεις από ιστοσελίδες). Οι άλλοι προγραμματιστές εκπλήσσονται όταν κάποια στιγμή μαθαίνουν πως ένα από τα πιο δημιουργικά μέλη τους δεν μπορεί να έρθει να τον γνωρίσουν από κοντά καθώς τους λέει «μάλλον δεν θα με αφήσει η μαμά μου». Διαπιστώνουν ότι κάποιος ανάμεσά τους είναι 14 ετών και δούλευε στο πρότζεκτ από τα 13 του.

Ο Swartz βαριέται ήδη το σχολείο και το εκπαιδευτικό σύστημα. Ξέρει πως τα περισσότερα πράγματα που τους μαθαίνουν εκεί μπορεί να τα μάθει διαβάζοντά τα μόνος του, θέλει να συμβάλλει σε πιο δημιουργικά πρότζεκτ και να βρει πρόσβαση σε περισσότερη γνώση. Είναι μέλος μια γενιάς που βιώνει τη σύγκρουση μεταξύ του παλιού συστήματος περί πνευματικής ιδιοκτησίας και του νέου που χτιζόταν, του Διαδικτύου, διαπιστώνει ο Lawrence Lessig.

Οι δύο τους γνωρίστηκαν το 2002, όταν ο 16χρονος πια Aaron πήγε στην Ουάσινγκτον να παρακολουθήσει την εκδίκαση μιας υπόθεσης περί πνευματικής ιδιοκτησίας που είχε φέρει ο Lessig στον Ανώτατο Δικαστήριο. Υπάρχει μια συγκινητική [φωτογραφία](#) με τους δύο τους να τα λένε σε ένα πεζούλι: ο διανοητής ακαδημαϊκός απέναντι σε ένα μάλλον ατσούμπαλο πιτσιρίκι με ένα σακίδιο στην πλάτη, να του μιλάει.

Το πιτσιρίκι σύντομα καλείται και δίνει ομιλίες παρουσίασης του συστήματος των Creative Commons που είχε στήσει η

κοινότητα γύρω από τον Lessig. Είναι μικρός, δεν φτάνει καλά καλά στα μικρόφωνα και η μαμά του, που κάθεται πίσω στην αίθουσα, απορεί πώς όλοι αυτοί οι τύποι δέχονται να ακούν ένα παιδί.

Στα 18 του πάει στο πανεπιστήμιο, αλλά σύντομα διαπιστώνει ότι το εκπαιδευτικό σύστημα είναι κι εκεί ασφυκτικό. Στα 20, μαζί με μια ομάδα προγραμματιστών φτιάχνουν την πλατφόρμα διαμοιρασμού ειδήσεων Reddit, που γνωρίζει τεράστια επιτυχία και εξαγοράζεται από την Conde Nast. Βγάζει αρκετά χρήματα από την εξαγορά, πιθανότατα πάνω από 1 εκατομμύριο δολάρια, αλλά δεν αλλάζει τον τρόπο που ζει. Μετακομίζει, όμως στο Σαν Φρανσίσκο, καθώς η Conde Nast του προσφέρει δουλειά στην εταιρεία, που εκδίδει και το περιοδικό Wired. Ο ίδιος, όμως, φρικάρει από το θορυβώδες και αντιπαραγωγικό στύλ των παιδιών της Σίλικον Βάλεϊ. Την πρώτη μέρα καταλήγει κλαίγοντας στην τουαλέτα του γραφείου και σύντομα σταματάει να πηγαίνει. Μετά από λίγο ποζάρει φορώντας ένα μπλουζάκι με το λογότυπο του Wired όπου αντί για W έχει F. Έχει απολυθεί.

Έρευνα και ακτιβισμός

Ο Swartz είχε ήδη επιλέξει τον δρόμο του. Γι' αυτόν η επιτυχία δεν κρίνεται με όρους επιχειρηματικής επιβράβευσης και υλικών ανταμοιβών. Έχει έναν πολιτικό προσανατολισμό σε ό,τι κάνει, λένε οι δικοί του άνθρωποι. Η τότε φίλη και σύντροφός του [Quinn Norton](#) διαπιστώνει ότι η η απόλυση από το Wired ήταν η στιγμή που ο επιχειρηματικός κόσμος τον απέρριψε. Κι αυτό φαίνεται πως είναι και το ιστορικό σημείο που διαχωρίζει πλέον ξεκάθαρα τον Swartz από τα υπόλοιπα παιδιά-θαύματα που αναδύονται από τον διαδικτυακό κόσμο των start-ups και μένουν εκεί.

Η δράση του από εκεί και πέρα είναι ερευνητική και [χ-ακτιβιστική](#). Συμβάλει σε μια σειρά από πολύ σημαντικά και δημιουργικά εγχειρήματα, όπως το [Open Library](#) [ένα μεγάλο wiki με μια σελίδα για κάθε βιβλίο που έχει γραφτεί, με πληροφορίες από ποικίλες πηγές και με τρόπους να το βρει κανείς, να το

δανειστεί , να το αγοράσει ή να το διαβάσει online] και το [Internet Archive](#) [μια μεγάλη ηλεκτρονική βιβλιοθήκη που αρχειοθετεί σελίδες του Ίντερνετ κι ένας μη κερδοσκοπικός οργανισμός που προάγει την ελεύθερη πρόσβαση στη γνώση].

Παράλληλα πειραματίζεται με την εξασφάλιση πρόσβασης σε μεγάλες βάσεις δεδομένων, οι οποίες διαχειρίζονται δημόσια γνώση αλλά την κρατούν κλειδωμένη, κερδοσκοπώντας με τις άδειες πρόσβασης. Μια από αυτές τις περιπτώσεις, είναι η πλατφόρμα [PACER](#), η οποία συγκεντρώνει και προσφέρει με χρέωση όλες τις αποφάσεις των αμερικανικών δικαστηρίων και άλλα νομικά κείμενα, βγάζοντας κέρδη πάνω από 100 εκατ. δολάρια ετησίως. Δεδομένου ότι οι ΗΠΑ (σε αντίθεση με το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης) διέπονται από το κοινό δίκαιο, δηλαδή οι δικαστικές αποφάσεις μπορούν να συμπληρώσουν την υπάρχουσα νομοθεσία ως νέοι νόμοι, το να στερείς από τους πολίτες την δωρεάν πρόσβαση στις δικαστικές αποφάσεις, σημαίνει ότι όσοι δεν έχουν να διαθέσουν χρήματα δεν μπορούν να διαβάσουν τους νόμους.

Χακάροντας το σύστημα των δημόσιων βιβλιοθηκών ώστε να κατεβάσει αποφάσεις από τις βάσεις του PACER και να τις κάνει διαθέσιμες μέσω του [public.resource.org](#), ο Swartz μπήκε για πρώτη φορά στο στόχαστρο του FBI το 2009. Οι παρακολουθήσεις και οι έρευνες δεν οδήγησαν πουθενά και προσωρινά τον άφησαν ήσυχο. Στο μεταξύ, η δημοσιοποίηση των αρχείων ανέδειξε την παραβίαση της ιδιωτικότητας των πολιτών, οι οποίοι εκτίθενταν παρανόμως σε πολλά από τα δικαστικά έγγραφα και ανάγκασε τις δικαστικές αρχές να αλλάξουν πολιτική σε αυτό το θέμα.

«Άδικοι νόμοι υπάρχουν.

*Θα πρέπει να τους υπακούμε ευχαριστημένοι,
ή θα πρέπει να προσπαθούμε να τους αλλάξουμε,
και θα τους υπακούμε μέχρι να τους αλλάξουμε;*

Ή θα πρέπει να τους υπερβαίνουμε κατευθείαν;»

Χένρι

Ντέιβιντ Θόρω

Το επόμενο ακτιβιστικό πεδίο ήταν οι ακαδημαϊκές βάσεις δεδομένων. Η εκδοτική βιομηχανία που δημοσιεύει τα ακαδημαϊκά συγγράμματα και οχυρώνει την πρόσβαση σε αυτά μέσα σε βάσεις με πανάκριβες χρεώσεις και συνδρομές, επιτυγχάνοντας τζίρους δισεκατομμυρίων ετησίως. Για ερευνητές και πανεπιστήμια χωρίς επαρκείς πόρους, αυτό σημαίνει αποκλεισμό από ένα τεράστιο πεδίο έρευνας και γνώσης. Ο Swartz πρωτοστάτησε στο αναδυόμενο αυτό πεδίο ακτιβισμού που διεκδικεί την απελευθέρωση της ακαδημαϊκής γνώσης. Αν ποτέ επικρατήσει η μη κερδοσκοπική αντίληψη αυτού του κινήματος θα σημάνει τον αφανισμό του υφιστάμενου πανίσχυρου συστήματος, που στις ΗΠΑ εκφράζεται και μέσω ενός εξίσου πανίσχυρου λόμπι. Ο Swartz υπογράφει ο ίδιος το [«Guerilla Open Access Manifesto»](#), που συνέταξε το 2008 μαζί με άλλους ακτιβιστές [παρατίθεται μεταφρασμένο στο τέλος του κειμένου] μέσω του οποίου ζητείται από όποιον ακαδημαϊκό, ερευνητή, φοιτητή ή άλλον, έχει πρόσβαση σε ακαδημαϊκά συγγράμματα να τα διαθέσει μέσω ανοιχτών αποθετηρίων σε όλο τον κόσμο.

Στα χέρια των μυστικών υπηρεσιών

Στο πλαίσιο αυτού του ακτιβισμού για την ελεύθερη πρόσβαση στα ακαδημαϊκά συγγράμματα ή για τους σκοπούς κάποιας έρευνας αντίστοιχης με την επεξεργασία της νομικής βάσης του PACER –κανείς δεν ξέρει για τι από τα δύο-, τον Σεπτέμβριο του 2010 ο Swartz συνδέει έναν υπολογιστή στο δίκτυο υπολογιστών του MIT και αρχίζει να κατεβάζει μαζικά τις δημοσιεύσεις που περιλαμβάνονταν σε μια συγκεκριμένη βάση ακαδημαϊκών συγγραμμάτων, του [JSTOR](#). Το κάνει κρυφά και παρακάπτοντας με τεχνικές χάκερ την απαγόρευση του δικτύου του MIT.

Αυτή τη φορά δεν αναλαμβάνει το FBI αλλά οι μυστικές υπηρεσίες, που με βάση τον Πατριωτικό Νόμο, μετά την 11η Σεπτεμβρίου, έχουν δικαιοδοσία και για υποθέσεις που σχετίζονται με τη χρήση της τεχνολογίας. Σύμφωνα με την

ομοσπονδιακή εισαγγελέα της Μασαχουσέτης, Carmen Ortiz, που ασκεί τη δίωξη εναντίον του Swartz, το να γράφεις υπολογιστικό κώδικα που δίνει εντολή στον υπολογιστή να κατεβάζει το ένα σύγγραμμα μετά το άλλο είναι το ίδιο με τη χρήση λοστού από διαρρήκτη. Στις 14 Ιουλίου ο Swartz συλλαμβάνεται και του απαγγέλονται 4 κατηγορίες, που επισύρουν φυλάκιση 6-35 ετών και πρόστιμο μέχρι 1 εκατ. δολάρια. Από την εισαγγελία τον πιέζουν να αποδεχτεί την κατηγορία για κακούργημα και να στερηθεί την πρόσβαση σε υπολογιστή για περίπου ενάμιση χρόνο με αντάλλαγμα να μην δικαστεί.

Όπως αποδεικνύεται αργότερα, δεν ήταν το MIT και το JSTOR που πίεζαν για την δίωξη, αν και η «ουδέτερη» στάση τους λειτούργησε σε βάρος του Swartz. Τη μέρα που απαγγέλονται οι κατηγορίες και ο Swartz αφήνεται ελεύθερος με εγγύηση, το JSTOR, που θιγόταν, αποσύρει τις κατηγορίες εναντίον του. Στο εξής η δίωξη είναι από την κυβέρνηση, που αρνείται το αίτημα της οικογένειας Swartz να λήξει η υπόθεση. Αντιθέτως τους πιέζουν, μαζί με την σύντροφο και κάποιους συνεργάτες του, για να δώσουν στοιχεία, να καταθέσουν και να τον πιέσουν να δηλώσει ενοχή για κακούργημα. Όπως ομολόγησε αργότερα ο βοηθός της εισαγγελέως Ortiz, Stephen Heymann, ο οποίος χειριζόταν την υπόθεση, οι αρχές χρειάζονταν την ομολογία ή την καταδίκη του Swartz ως προηγούμενο προκειμένου να καταστείλουν αντίστοιχες πράξεις στο μέλλον.

Το γεγονός ότι όλα συνέβησαν κατά τη διάρκεια μιας περιόδου γεμάτης ακτιβιστικές αποκαλύψεις (όπως τα [War Logs](#) του Wikileaks) και κοινωνικές διαμαρτυρίες όπως το [κίνημα Occupy](#), εκτιμάται ότι συνέβαλε στην ακατανόητη λύσσα της εισαγγελίας και της κυβέρνησης Ομπάμα να συνεχιστεί μέχρι τέλους η δίωξη. Το γεγονός ότι μεσολάβησε ο θρίαμβος του κινήματος διαμαρτυρίας ενάντια στους νόμους [SOPA](#) [Stop Online Piracy Act – Πράξη για τη Διακοπή της Δικτυακής Πειρατείας] και [PIPA](#) [Protect Intellectual Property Act – Πράξη για την προστασία της Πνευματικής Ιδιοκτησίας] που επρόκειτο να ψηφιστούν από την αμερικανική γερουσία προς (ακόμη μεγαλύτερο) όφελος της

μουσικής και κινηματογραφικής βιομηχανίας των ΗΠΑ, σκλήρυνε ακόμη περισσότερο την δίωξη εναντίον του Swartz.

Ο ίδιος, εν μέσω της δίωξής του για την υπόθεση του JSTOR, κλήθηκε και συνέβαλε αποφασιστικά σε αυτά τα κίνημα, συνεισφέροντας τεχνικά και στρατηγικά. Δημιούργησε το [Demand Progress](#), μια συμμετοχική πλατφόρμα που επέτρεπε στους πολίτες να πιέσουν τους πολιτικούς στέλνοντάς τους μηνύματα για να αλλάξουν τη στάση τους υπέρ των δύο προτεινόμενων νόμων. Η κινητοποίηση κορυφώθηκε στις 18-19 Ιανουαρίου 2012, με το 24ωρο μπλακάουτ στις ιστοσελίδες που συμμετείχαν στη διαμαρτυρία, μεταξύ των οποίων ήταν και κορυφαία σάιτ όπως η Wikipedia. Μετά από αυτό, η δίωξη του Swartz πέρασε από προσωπικό σε θεσμικό επίπεδο, ομολόγησε ο Χέιμαν στα στελέχη του MIT.

Τον Σεπτέμβριο του 2012 οι 4 κατηγορίες σε βάρος του έγιναν 11 ενώ οι επισειόμενες ποινές και το επαπειλούμενο πρόστιμο αυξήθηκαν. Η πίεση κλιμακώθηκε και αποδείχτηκε αφόρητη. Στις 11 Ιανουαρίου 2013 ο Aaron Swartz βρέθηκε κρεμασμένος στο διαμερισμά του στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης.

Ο κόσμος που θέλουμε

Η υπόθεση Swartz, ο τρόπος που η αμερικανική κυβέρνηση και η εισαγγελία χειρίστηκαν τη δίωξη, ακόμη και το γεγονός ότι την ξεκίνησαν, αναγνωρίζεται ως μια από τις κρισιμότερες προκλήσεις για τον νομικό πολιτισμό των ΗΠΑ και για το ισχύον δίκαιό τους περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Πέρα από τους νόμους που χρησιμοποιήθηκαν προκειμένου να στοιχειοθετηθεί η δίωξη, και εναντίον των οποίων ήδη [αναπτύσσεται ένα νέο κύμα διαμαρτυριών](#) και κοινωνικού ακτιβισμού, αναδεικνύεται ένα πολύ σοβαρό ζήτημα ηθικής τάξης για μια χώρα και μια κοινωνία που παριστάνει την δημοκρατική. Το αποτυπώνει με μεγάλη σαφήνεια ο Lawrence Lessig λέγοντας, συγκλονισμένος για την απώλεια ενός από τους πιο ξεχωριστούς νέους που γνώρισε ποτέ: Η κυβέρνηση Ομπάμα επέλεξε να ασκήσει δίωξη για κακούργημα σε βάρος κάποιου που επεδίωξε τη διάδοση της γνώσης, ενώ εκείνοι που

είναι υπεύθυνοι για την οικονομική κρίση που πέρασε η χώρα κυκλοφορούν ελεύθεροι και τρώνε κάθε τόσο στον Λευκό Οίκο.

Από αυτή την άποψη, η τραγική απώλεια του Aaron Swartz ακυρώνει κάθε πιθανή αμφιβολία περί του ποιά είναι τα αντίπαλα στρατόπεδα στον πόλεμο για τον έλεγχο του Ίντερνετ που ήδη παρακολουθούμε.

Δείτε επίσης:

http://en.wikipedia.org/wiki/Aaron_Swartz

<http://www.aaronsw.com>

<http://www.rememberaaronsw.com>

Διαβάστε:

[Το Μανιφέστο της Αντάρτικης Ανοιχτής Πρόσβασης \("Guerilla Open Access Manifesto"\)](#)

Η πληροφορία είναι δύναμη. Αλλά όπως κάθε μορφή δύναμης, υπάρχουν εκείνοι που θέλουν να την κρατάνε για τους εαυτούς τους. Ολόκληρη η επιστημονική και πολιτιστική κληρονομιά του κόσμου, που δημοσιεύτηκε ανά τους αιώνες σε βιβλία και περιοδικά, ψηφιοποιείται σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό και κλειδώνεται από μια χούφτα ιδιωτικές εταιρείες. Θέλεις να διαβάσεις τα έγγραφα που παρουσιάζουν τα διασημότερα επιστημονικά συμπεράσματα; Θα πρέπει να στείλεις υπέρογκα ποσά σε εκδότες όπως το Reed Elsevier.

Υπάρχουν κάποιοι που προσπαθούν να το αλλάξουν αυτό, Το Κίνημα της Ανοιχτής Πρόσβασης έχει πολεμήσει γενναία για να διασφαλίσει ότι οι επιστήμονες δεν θα εκχωρούν τα πνευματικά τους δικαιώματα αλλά αντιθέτως θα διασφαλίζουν ότι η δουλειά τους θα δημοσιεύεται στο Ίντερνετ κάτω από όρους που θα επιτρέπουν σε οποιονδήποτε να έχει πρόσβαση σ'αυτήν. Αλλά ακόμη και σύμφωνα με το πιο ευνοϊκό σενάριο, αυτό στη δουλειά τους θα ισχύσει για ό,τι θα δημοσιεύσουν στο μέλλον. Ο,τιδήποτε άλλο μέχρι σήμερα θα έχει χαθεί.

Αυτό είναι ένα πολύ μεγάλο τίμημα. Να αναγκάζεις τους ακαδημαϊκούς να πληρώνουν λεφτά για να διαβάσουν τη δουλειά των ίδιων των συναδέλφων τους; Να σκανάρεις ολόκληρες βιβλιοθήκες αλλά να επιτρέπεις μόνο στους τύπους της Google να τις διαβάζουν; Να παρέχεις επιστημονικά άρθρα σε όσους είναι σε πανεπιστήμια-ελίτ του Πρώτου Κόσμου, αλλά όχι στα παιδιά του Νότου του πλανήτη; Είναι εξοργιστικό και απαράδεκτο.

“Συμφωνώ”, λένε πολλοί, “αλλά τι μπορούμε να κάνουμε”; Οι εταιρείες διατηρούν τα πνευματικά δικαιώματα, βγάζουν τεράστες ποσότητες χρημάτων χρεώνοντας την πρόσβαση, κι αυτό είναι απολύτως νόμιμο -δεν υπάρχει τίποτα που να μπορούμε να κάνουμε για να τους σταματήσουμε”. Αλλά υπάρχει κάτι που μπορούμε να κάνουμε, κάτι που ήδη γίνεται: μπορούμε να παλέψουμε.

Εσείς που έχετε πρόσβαση σε αυτές τις πηγές – φοιτητές, βιβλιοθηκάριοι, επιστήμονες – σας έχει δοθεί ένα προνόμιο. Μπορείτε να τροφοδοτείτε αυτό το αποθετήριο γνώσης την ώρα που ο υπόλοιπος κόσμος είναι κλειδωμένος απ’ έξω. Αλλά δεν χρειάζεται -πραγματικά, από ηθικής πλευράς, δεν μπορείτε- να κρατάτε αυτό το προνόμιο για τον εαυτό σας. Έχετε καθήκον να το μοιραστείτε με τον κόσμο, και έχετε κωδικούς συναλλαγής με συναδέλφους σας, αιτήματα από φίλους για κατέβασμα αρχείων.

Στο μεταξύ, εκείνοι που έχετε αποκλειστεί δεν στέκεστε αδρανείς στην άκρη. Τρυπώνετε μέσα από κενά και σκαρφαλώνετε φράχτες, απελευθερώνοντας την πληροφορία που είναι φυλακισμένη από τους εκδότες και την μοιράζεστε με τους φίλους σας.

Αλλά όλες αυτές οι πράξεις συμβαίνουν στο σκοτάδι, κρυμμένες κάτω από την επιφάνεια της Γης. Αποκαλούνται κλοπή ή πειρατεία, λες και το να μοιράζεσαι τη γνώση είναι το ηθικό ισοδύναμο του να λεηλατείς ένα πλοίο και να δολοφονείς το πλήρωμά του. Αλλά το να μοιράζεσαι δεν είναι ανήθικο – είναι μια ηθική επιταγή. Μόνο όσοι είναι τυφλωμένοι από την

απληστία θα αρνούνταν να επιτρέψουν σε έναν φίλο να βγάλει ένα αντίγραφο.

Οι μεγάλες επιχειρήσεις, φυσικά, είναι τυφλές από απληστία. Οι νόμοι βάσει των οποίων λειτουργούν το απαιτούν -οι μέτοχοί τους θα εξεγείρονταν με οτιδήποτε λιγότερο. Και οι πολιτικοί που έχουν εξαγοράσει τους στηρίζουν, περνώντας νόμους που τους δίνουν αποκλειστική εξουσία να αποφασίζουν ποιός μπορεί να φτιάχνει αντίγραφα.

Δεν υπάρχει καμμία δικαιοσύνη στο να ακολουθείς άδικους νόμους. Είναι καιρός να έρθουμε στο φως και σύμφωνα με την σπουδαία παράδοση της πολιτικής ανυπακοής, να διακηρύξουμε την αντίθεσή μας σ' αυτή την ιδιωτική κλοπή του δημόσιου πολιτισμού.

Πρέπει να παίρνουμε την πληροφορία, απ' όπου κι αν είναι αποθηκευμένη, να φτιάχνουμε αντίγραφα και να τα μοιραζόμαστε με τον κόσμο. Πρέπει να παίρνουμε ό,τι δεν είναι προστατευμένο για ιδιότητα πνευματικά δικαιώματα και να το προσθέτουμε στο αρχείο. Πρέπει να αγοράσουμε μυστικές βάσεις δεδομένων και να τις αναρτήσουμε στο Διαδίκτυο. Πρέπει να κατεβάζουμε επιστημονικά περιοδικά και να τα ανεβάζουμε σε δίκτυα διαμοιρασμού εγγράφων. Πρέπει να παλέψουμε για Αντάρτικη Ανοιχτή Πρόσβαση.

Με αρκετούς από εμάς σε όλο τον κόσμο, δεν θα στείλουμε απλώς ένα ισχυρό μήνυμα που θα αντιτίθεται στην ιδιωτικοποίηση της γνώσης – θα την κάνουμε παρελθόν. Θα έρθεις μαζί μας;

Aaron Swartz

Ιούλιος 2008, Έρεμο, Ιταλία